

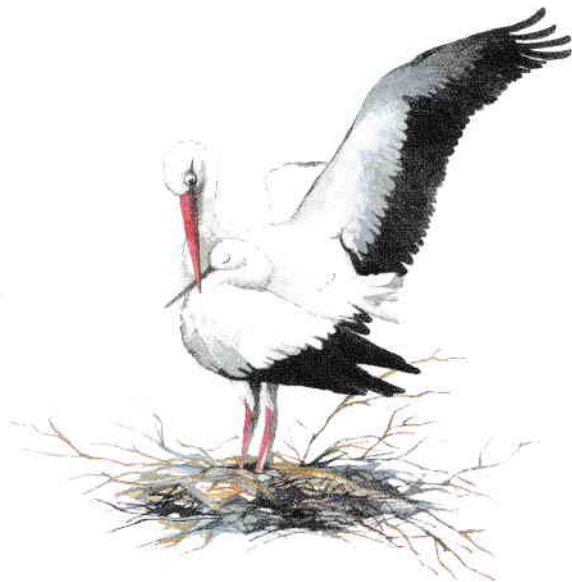
LBRIS

We know
books
MAREN VON KLITZING

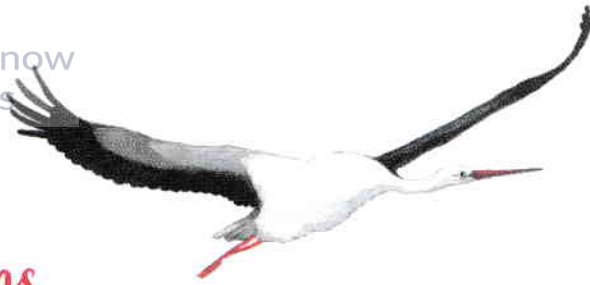
Încotro zbori, micuța BARZĂ?

ILUSTRĂȚII: ELISA VAVOURI

TRADUCĂTOR: IOANA-ELISABETA URSU

București, 2023

Cuprins

Iată-mă!	9
La vânătoare de șoricei și broscuțe	18
Călătoria începe	26
Deasupra orașului mare	33
Deasupra pajiștilor și a pădurilor	40
Tovarăși de călătorie	46
În munți	53
Furtuna	60
Ora fantomelor	66
Aducem norocul!	74
Proba de curaj	82
O etapă periculoasă	88
Întâlnirea păsărilor călătoare	95
Furtuna de nisip	100
În sfârșit, am ajuns	108
Cunoștințe generale despre berze	115

Iată-mă!

Pârr, pârr făcu coaja. În sfârșit, se întâmpla ceva! Și eu care deja ajunsesem să cred că va trebui să rămân în oul meu pentru totdeauna. Abia acum a apărut prima fisură prin care se vede ceva luminos. Am împins cu toată puterea să ies din ou. Ufff, am reușit! Epuizat, m-am lăsat ușor pe spate.

Părinții mei m-au privit curioși din toate părțile.

— Ai ieșit, micuțul meu, spuse mama. Vino repede sub aripa mea protectoare, să nu ți se facă frig.

M-am cuibărit lângă ea. Era cald și uscat. Îmi plăcea asta, căci puful meu încă era umed.

Mai aveam de așteptat până să îmi crească penele definitive. Am auzit un piuit. Abia atunci am descoperit și ceilalți pui de barză. Frații mei, am presupus eu.

— Bună, frățiorule, spuse sora mea. Eu sunt Ana.

— Gata. Acum, familia este completă, croncăni celălalt pui.

Eu mă numesc Anton.

— Mă bucur să vă văd, am răspuns eu. Eu sunt, ammm...

— August, spuse tatăl meu. Te numești August. Ți-e foame?

Mă duc să-ți fac rost repede de ceva de mâncare.

— Și pentru mine, cârâi Ana.

— Și eu vreau! strigă și mai tare Anton.

— Nu vă faceți griji, curând mă ocup să aveți toți burțile pline, ne liniști tata.

— Știm deja, spuse mama. Voi, puiuții, sunteți mereu înfometați. Tati și cu mine vom fi mereu pe drum să aducem orice rămă, gândăcel, larve de insecte și lăcuste. Vă sună bine, așa-i?

Noi trei am dat din cap în același timp. Mi-a lăsat gura apă instantaneu, deși nu știam încă ce erau râmele, gândacii și restul de chestii.

De îndată ce tata se întoarse, Anton începu să-i ciugulească din plisc.

Mai exact, tata lăsa mâncarea să îi vină în plisc și aceasta ajunse direct în pliscul deschis al lui Anton.

Urmă Ana. Apoi veni rândul meu. Tata ținea pliscul complet nemișcat.

— Trebuie să ciugulești, mă îndemnă mama în timp ce eu încă mă chinuiam să îmi țin capul.

Aoleu, tare obositoare mai era treaba asta! Totuși, cumva, am reușit.

Deși prima mea masă a constat doar în insectele acelea micuțe, m-am simțit plin ochi. Mulțumit, m-am aciuat sub aripa mamei.

— Mai exact, unde suntem noi aici? am întrebat eu.

— Măi, dar curios mai ești tu, micuțule August, răspunse mama. N-au trecut nici două ore de când ai apărut pe lume și deja ți-a ieșit pe cioc prima întrebare. Ne-am făcut cuibul nostru de berze la o gospodărie în Holstein, asta e în nordul Germaniei. Aici avem tot ce ne trebuie – multe, multe pajiști umede, câteva heleșteie și...

Nici n-am mai auzit continuarea. Eram atât de obosit, încât mi s-au închis ochii.

M-am trezit din nou mai târziu, când era deja întuneric. Era liniște peste tot în jur, doar părinții mei discutau încet.

— August al nostru e mai firav decât frații lui, spuse tata cu o voce îngrijorată.

— Și este mai slăbit decât ei, spuse mama. Ai văzut cât de greu a fost pentru el să-și țină capul? Trebuie hrănit constant, ca să crească rapid și să devină mai puternic, altfel...

Părinții mei au tăcut stânjeniți. Altfel ce? Habar n-aveam la ce se refereau. Eram, în orice caz, mult prea obosit ca să mă preocupe asta. M-am culcușit și mai aproape de frații mei și am visat în continuare.

Într-o săptămână, au început să îmi crească și mie din ce în ce mai multe pene. Acum nu îmi mai era atât de frig când părinții mei nu aveau timp să mă încălzească. Încă mai auzeam cuvintele lor în minte, așa că hotărâsem să devin o barză foarte mare și puternică, să nu își mai facă atâtea griji pentru mine!

De aceea, înghițeam fiecare rămă pe care mi-o aduceau, fiecare gândăcel micuț! Chiar și așa, îmi era foame continuu. Eu și frații mei creșteam foarte, foarte repede. De curând, ne crescuseră pene și pe aripi, cu care să ne luăm avânt. Acelea erau pentru zburat! Frații mei abia așteptau să poată părăsi cuibul. Țopăiau în sus și-n jos și făceau cuibul să se clatine.

— Mi-am luat zborul deja? întrebă Ana, de îndată ce picioarele i se ridicară pentru o clipă de pe fundul cuibului.

— M-am ridicat mai sus decât mai devreme? vru să știe Anton când se ridică pe picioare.

— Nu, tot nu merge!
spuneam eu de fiecare dată.

Trebuie să mai exersați.

— Păi, și tu ce faci?
întrebă Ana. Nu vrei să
înveți și tu?

— Mi se pare
mult prea periculos,
le-am spus eu. S-ar putea
să și cad din cuib.

— Da, dar tocmai de-asta și exersăm, încercă Anton să mă
convingă. Dacă se întâmplă să cazi din cuib, dai din aripi și zbori.

— Nu știu ce să zic...

Sperios, am aruncat o privire peste marginea cuibului. Cred că
prefer să mă uit în jur, mai degrabă.

— Cât de plictisitor! oftă Anton. În jur nu se schimbă
niciodată nimic.

— Ba chiar nu-i așa, am ripostat eu. Sunt incredibil de multe
de descoperit.

Îmi așteptam cu nerăbdare părinții care erau mereu în căutare
de chestii de mâncare. Voiam să-mi răspundă la întrebări. De
îndată ce mama a ajuns înapoi în cuib, am și început.

— Ce animal este acela maro, care locuiește în coroana
copacului de acolo? am întrebat eu.

— Acea este o
veveriță, mi-a răspuns ea. Se
poate cățara foarte bine în copaci.

— Și cum se numește animalul acela roșu
care merge pe câmpie acolo?

— Acela nu este un animal, explică tata, ci un autovehicul.
Fermierul conduce tractorul cu plug, cu care ară pământul.

— Ce este acela un fermier? am întrebat eu mai departe.

— Aceia sunt oamenii care locuiesc la o fermă. Ei muncesc
pământul să producă fructe și legume. Mai cresc și câteva găini și
porci. Sunt foarte de treabă, căci ne lasă de fiecare dată să locuim
la ei.

Asta așa era. Cuibul nostru era pe frontonul acoperișului
casei de la fermă, și asta nu părea să îi deranjeze pe fermieri
absolut deloc. Din contră, fermierul chiar a reînnoit, la un
moment dat, scândurile pe care ne-am construit noi cuibul. Cele
vechi deveniseră șubrede și nu ar mai fi putut susține mult timp
greutatea cuibului nostru. Cuibul nostru de berze era imens,
aproape de doi metri, și era și foarte greu. Mama mi-a
povestit asta.

Fermierii aveau și pui, doar că, la oameni, aceștia se numesc copii. Îmi plăcea în mod deosebit de cel mai mic băiat, deoarece ne asemănam. Eu nu puteam zbura încă, în timp ce el nu putea merge încă. Așadar, nu eram singurul cel mai mic din această lume. De fiecare dată când familia ieșea în curte, îmi întindeam gâtul cât puteam de mult ca să îl pot vedea pe cel mic.

Ceilalți doi copii mai mari se jucau și alergau prin jur. Într-o zi, femeia a pus copilul cel mic pe pământ, unde a făcut câțiva pași clătinați.

M-am minunat de-a dreptul. Dacă băiețelul învăța să meargă, atunci poate, încetul cu-ncetul, ar fi fost bine să încerc și eu să învăț să zbor, m-am gândit. M-am ridicat pe picioarele mele foarte subțiri și am început să țopăi. Exact cum i-am văzut pe frații mei făcând.

— Nu uita să-ți folosești și aripile, a strigat Ana. Așa am făcut și eu!

— Am început deja să zbor? am întrebat eu în momentul în care m-am ridicat scurt de la sol.

— Nu, a spus Anton.

— M-am ridicat mai sus decât mai devreme? am întrebat atunci la următoarea încercare.

— Trebuie să continui să exersezi, a spus Ana.

— Nu te lăsa, August! m-a încurajat tata.

Și atunci, parcă am sărit puțin și mai sus. În acel moment, o rafală de vânt m-a luat pe sus. Picioarele mele bâțâiau în aer.

— Uiii, dar ce senzație plăcută! am strigat eu și am dat din aripi.

— Zbori, August, zbori! a strigat mama.

— Ai reușit! a strigat tata.

M-am uitat sub mine și am observat cum prietenul meu mă privea. Și nu s-a oprit acolo. Arăta spre mine cu mâna lui micuță și, în timp ce eu învățam să zbor, a făcut și el primii pași.

LBRIS

We know
books

